Усе, що посіяв всесвіт на радість мені для мене,
Проснулося на світанні, співає, цвіте, шумить.
Така ж, як століття тому, воскресла трава зелена.
Спішить через серце в вічність краплиною крові мить.

Здається, на білім світі усе воскресити можна.
Вбирає проміння крона (одвічні ідуть жнива),
У тлінні життя вирує личинками переможно,
І прах ожива в корінні і квіткою прозріва.

Підсушує крила бабка, блукають казки дитячі,
Дрімає майбутня пісня в яєчкові голубім,
Пригадує сни калина, в яких Ярославна плаче,
Неначе забута дума, лягає в долину дим.

Здається, через хвилину побачу собор в тумані,
Який у часи Батия поглинула вічна тьма,
Здається, через хвилину почую пісні Бояна,
Які загубила вічність… здається… пливе туман.